

og naar Oppositionens Flertal ikke vil antage de positive Tilbud, der gjøres den fra Regjeringen, saa dog vil svare med at fremlægge sit positive Tilbud, paa hvilket den vil gaa ind. (En Stemme: Det have vi gjort!) Nei — jeg ser jo meget godt, at der fra Venstreflertallets Side kan reises nogen Betænkelse ved at svare i denne Sag, thi jeg indser jo meget vel, at det virkelige Venstreflertal i denne Sal ved at svare her vil støde an imod en Del Medlemmer, der have sluttet sig til Flertallet, men jeg kan dog ikke fra de Herrers Standpunkt tillægge denne Betragtning nogen afgjørende Betydning; thi dels er det jo en aabenbar Hemmelighed, at der er en Modsatning netop paa dette Omraade mellem den forenede Oppositions Medlemmer, saa derigjennem kommer der ikke noget Nyt for Dagen, dels ser jeg ikke, at det i Virkeligheden vil medføre nogen Svækkelse, thi det er jo ligesaa vitterligt for Alle, at det ikke er Enighed om de forskjellige Reformspørgsmaals Løsning, der forener Oppositionens Rækker, men kun Bestræbelsen for overhovedet at tilvejebringe et konstitutionelt brugbart Grundlag for videre Forhandling. Paa det Hensyn kan jeg altsaa ikke se, at der kan støttes nogen Indbending imod at fremkomme med positive og bestemte Udtalelser. Jeg kan naturligvis ikke vente at vinde Tilslutning fra de Herrers Side i Oppositionen, som mene, at Krig, Krigstilstand osv. er Noget, der er et tilbagelagt Standpunkt; og som mene, at den Tid vil være nær eller dog vil komme, da der skal herske Frihed, Lighed og Broderskab mellem alle Folk. Disse meget spagfærdige Ord fra min Side ville vel blive betragtede som et Vidnesbyrd om, at jeg er besat af Krigsgalskab. Jeg mener imidlertid, at man ogsaa kan drive sin Kjærlighed til Freden og sin Frygt for Alt, hvad der rører ved Krig, saa vidt, at det ogsaa kan blive en Art Vanvid, og i hvert Tilfælde kunne vi vel Alle være enige om, at der vil løbe meget Vand i Stranden, før den Tilstand kan blive realiseret, som de maaste med Rette anse for den bedste blandt Menneffene, og det er dog en Betingelse for at kunne nyde godt af Frihed, Lighed og Broderskab mellem Nationerne, at man til den Tid, da Spørgsmaalet derom kan opstaa, overhovedet endnu er en Nation. Jeg kan heller ikke vente Tilslutning fra de Herrers Side, som mene, at under den nuværende Magtforringelse af vort Fædreland er Modstand og Forsvar en Daarstak og en Umulighed. Jeg vil dog minde de Herrere, som se saa mørkt paa Tingene, og som ellers pleie at føre Landens Banner saa høit, om, i alt Fald fore-

kommer det mig saaledes, at de ved at betragte Tingene saaledes paa dette Omraade i ethvert Tilfælde undervurdere Betydningen af Landens Magt og overvurdere Betydningen af de fysiske Kræfters Overvægt og ligesom glemme den Lære, som vi Alle, hvorledes vi isvrigt lære Historien, maa udbringe af den, at intet Folk, hvor stor Overmagt der end staar imod det, gaar under, naar det blot selv har alvorlig Villie til ikke at gaa under. Jeg vover derimod at anmode andre Medlemmer i denne Sal, som ikke staa paa disse særegne Standpunkter, som mene, at Danmark baade kan og skal forsvares, hvad enten de mene, det skal ske paa den ene Maade gennem Søbefæstninger alene eller tillige gennem Landbefæstningen, hvad enten det skal ske ved Neutralisering eller uden dette, at dog i alt Fald nogle af dem, en Del af dem ville slutte sig til min Betragtning i denne Sag. Hvor meget man end kan skyldes Partistandpunktet — og jeg indrømmer, at man kan komme til at skyldes det Mangt og Meget, idet man naturligvis er nødt til at slaa af paa sin egen Overbevisning lige overfor Meningsfæller, for at den fælles Villie kan komme til Stede — Et er der dog, som jeg veed, at de ville give mig Ret i, det nemlig, at man skylder sit Fædreland Alt fremfor Partiet. Jeg opfordrer derfor de Medlemmer til at stemme imod Dagsordenen og lade Loven gaa til sædvanlig Behandling, eller i hvert Tilfælde opfordrer jeg den ærede Forslagsstiller til at fremkomme med en ny Dagsorden, ved hvilken de Punkter ere komne frem, som jeg har tilladt mig at antyde.

Forslagsstilleren (Bøjsen): Vi kjende jo alle det Standpunkt, som det ærede Medlem for Frederiksberg (C. W. Nyholm) indtager i denne Sag, saa for saa vidt vare hans Udtalelser ikke mig overraskende; men naar det ærede Medlem opfordrede Flertallet her i denne Sal til en anden Optræden end den af mig foreslaaede og gjorde det af Hensyn til dem i Befolkningen, der ellers vilde vende deres Uvillie mod Flertallet for dets Fremgangsmaade, forstaar jeg det ikke. Jeg vil spørge det ærede Medlem: Er det os, der have fremstillet den foreliggende Sag som en Livssag af den Bestaaenhed, at den skulde staa over ethvert andet Samfundsanliggende, er det os? Oppositionen har gjentagne Gange udtalt sig om den foreliggende Sag, anerkjendt Vigtigheden af en forsvarelig Ordning af Forsvarsvæsenet, men man har ikke stillet denne Sag anderledes end ved